

## IN MEMORIAM

## Za Mgr. Martou Teyschlovou

Radoslava Šopovová, Marie Šedová, Marie Košutová

(za všechny, kteří vzpomínají)

Dne 22. 9. 2000 jsme se v obřadní síni brněnského krematoria rozloučili s naší vzácnou kolegyní Mgr. Martou Teyschlovou, která nás opustila po dlouhé a těžké nemoci.

Mgr. Marta Teyschlová spojila velkou část svého profesního života s obnovenou právnickou fakultou, kam přišla v roce 1969, aby založila a vybudovala oddělení odborné jazykové přípravy. Působila zde nejprve jako vedoucí oddělení, po útocích ze stran některých politicky exponovaných osob, které napadaly její nedostatečnou politickou angažovanost, již jen jako učitelka odborné angličtiny a němčiny, a to až do svého odchodu do důchodu. V devadesátých letech se znovu vrátila mezi nás, aby vypomohla v zajištění kursů němčiny a poté angličtiny za kolegyně, které zaměstnávaly mateřské povinnosti.

Po pracovní stránce jsme v ní měli kolegyni pečlivou, odpovědnou, ochotnou, s širokým rozhledem a jasnou představou, co má výuka odborného jazyka pro právníka obsahovat, co má budoucímu právníku poskytnout. Obdivuhodná byla její schopnost přizpůsobit se změněným podmínkám a nárokům, metodicky si zpracovat novou učebnici pro zcela inovovaný obsah předmětu. V tom mohla být příkladem i některým podstatně mladším kolegům.

Po lidské stránce jsme se setkávali s vyrovnanou, příjemnou, navýsost slušnou a korektní dámost za všech okolností, s jemným smyslem pro humor. Její po léta nezměněný vzhled a kultivovaný projev byl jednou z milých jistot, kterou jsme jejím odchodem ztratili. Nad nikoho se nevyvyšovala, uměla naslouchat, neměla ráda spory, odmítala pomluvy, obrušovala hrany. Uměla dát najevo radost ze šťastného života rodin svých synů, z úspěchů svých vnoučat. Se svými stesky a bolestmi se tolik nesvěřovala, nechtěla nikdy být komukoli na obtíž.

Když v květnu minulého roku při oslavách dvojitého výročí přejímala z rukou děkana vyznamenání za zásluhy o rozvoj fakulty, nikdo nepochyboval, že se

jí ho dostává plným právem. Nikdo z nás však tehdy netušil, že se s ní na půdě fakulty setkáváme naposledy. Zbývalo pár telefonátů, pár pozdravů, vyřízených vzkazů, kdy jsme již tušili, ale stále trochu doufali.

Vážená paní Teyschlová, naše nejmilejší z nejmilejších,

Od Vás jsme se učili, jak profesionálně a lidsky zvládat posláním učitele, jak rozlišit právo a bezpráví a zachovat si lidskou tvář a rovnou páteř. Vaše osobnost ukázala stovkám studentů a desítkám Vašich spolupracovníků, kam jít a zachovat si čisté svědomí. Učili jsme se od Vás pracovat s nejvyšším nasazením tak, abychom se nikdy nemuseli stydět sami před sebou a byli zodpovědní za výsledky své práce.

Spolupráce s Vámi byla tou nejvyšší odměnou a Vaše uznání tím nejhebnějším pohlazením na duši. Nikdy nedosáhneme kvalit naší učitelky a nikdy se nám nepodaří zaujmout Vaše místo jako člověka, který přes veškerá životní úskalí zvládal komunikaci s okolím s takovou noblesou, profesionalitou a sociální inteligencí. I když se budeme snažit sebevíc, atmosféru Vámi vytvořenou nedokážeme nikdy nahradit.

Bude nám chybět Vaše laskavé slovo a povzbuzení, Vaše podpora v těžkých životních situacích, odborné vedení pracoviště plné citu, vzájemné úcty, pochopení a tolerance, kdy jste nám ukázala cestu, která vede k naplnění těch nešlechetnějších cílů nejenom v pedagogickém působení, ale v životě vůbec.

Budeme se snažit zůstat věrní Vašemu odkazu, budeme se snažit, abychom se mohli podívat přímo jeden druhému do očí, bez výčitek, uzardění a špatného svědomí. Vy jste sice neměřila vztahy mezi lidmi na má dáti – dal, přesto cítíme, že náš dluh vůči Vám budeme dlouho splácet.

Zákon přírody je neúprosný, někdo odchází, někdo nový se narodí. Vy jste patřila k těm jedinečným, které nikdo nenahradí. Kdybyste tak věděla, jak nám chybíte právě v této hektické a rozhárané době. Milá paní Teyschlová, nikdy na Vás nezapomeneme!